ΝΑ09| Η ΘΕΛΗΣΙΣ

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ [ΦΑΡΑΧ Β΄] · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_bna/να09-η-θελησισ/

Ἡ θέλησις εἶναι τὸ ψυχικὸν συναίσθημα τὸ ὁποῖον ἔχει τοποθετηθῇ εἰς τὴν καρδίαν ἑκάστου ἀνθρώπου, διὰ νὰ κανονίζῃ τὰς σκέψεις του, τὰς κινήσεις του, τὰς πράξεις του καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ συναισθήματά του. Καταλαμβάνει ἐνίοτε ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ὅλην καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἐνῷ ἐξ ἄλλου πλειστάκις ἀδρανεῖ, ὡσάν νὰ μὴν ὑφίστατο. **Εἶναι διὰ τὸν ἄνθρωπον ἡ πειραματικὴ δύναμις, ὅστις ὅσον δοκιμάζει αὐτὴν τόσον τὴν βλέπει μεγεθυνομένην καὶ μεγεθυνομένη αὕτη τόσον καλλίτερα τὰ ἀπορρέοντα ἀποτελέσματα.**

Εἶναι μία ἀπὸ τὰς ἀποκρύφους δυνάμεις τῶν ἀνθρώπων, αἵτινες ἔχουσιν τὴν θέσιν των εἰς τὸ εὐγενέστατον καὶ ζωηφόρον ὄργανον τοῦ ἀνθρώπου, τὴν καρδίαν. Ὀλίγη ὥθησις ἀπαιτεῖται ἀπὸ αὐτόν, ἵνα τὴν ἀντιληφθῇ καὶ σὺν τῷ χρόνῳ καλλιεργῶν αὐτήν, νὰ τὴν κάμῃ τοιαύτην, ὥστε νὰ καλύψῃ τὴν καρδίαν ἐξ ὁλοκλήρου διὰ τοῦ ἰσχυροῦ θώρακός της, ὅστις δύναται νὰ προασπίσῃ τότε ταύτην κατὰ πάσης θυέλλης τῆς ζωῆς, κατὰ παντὸς κινδύνου, κατὰ παντὸς δυστυχήματος, ἐνῷ συγχρόνως διὰ τῆς ἐλαστικότητος τοῦ περικαλύμματος αὐτῆς περὶ τὴν καρδίαν, διὰ τῆς καταλλήλου ἐνεργείας καὶ χρήσεως καὶ τῶν ἀνωτέρω προσόντων, τὰ ὁποῖα εἴπομεν ὅτι ἀπαιτοῦνται, καθίσταται μεγάλη, ὥστε νὰ προκαλῇ οὐ μόνον τὸν θαυμασμὸν τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν.

Αἱ μεγάλαι κατὰ καιροὺς ἐφευρέσεις τῆς ἀνθρωπότητος καὶ αἱ μεγάλαι ἀνακαλύψεις ὑπῆρξαν ἀποτελέσματα τοῦ νόμου τούτου τῆς θελήσεως, συνδυασμένου μετ’ ἄλλων νόμων. Βεβαίως δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἡ ξηρὰ θέλησις νὰ φέρῃ μεγάλα ἀποτελέσματα, ἂν αὕτη δὲν ἔχῃ τοὺς συνδυασμούς της, οἵτινες τὴν ὑποβοηθοῦν καὶ τὴν μεγεθύνουσιν.

Ὅπως δὲ παρέχεται μεγαλυτέρα εὐχαρίστησις εἰς τὰ ὦτα μας, ὅταν ἀκούωμεν ἐν συνδυασμῷ πολλὰ ὄργανα ἀποτελοῦντα ἁρμονίαν, οὕτω καὶ τ’ ἀποτελέσματα τῆς ξηρᾶς θελήσεως εἶναι ἀσυγκρίτως μικρά, ἀπὸ τ’ ἀποτελέσματα τῆς θελήσεως συνδυασμένης μετὰ τῶν ἄλλων νόμων, **διότι ἐν τῷ συνδυασμῷ τούτῳ ἔγκειται ἡ ἰσχυρὰ ἁρμονία τῶν μεγάλων ἔργων.**

Ἑπομένως ἡ θέλησις εἶναι μία δύναμις τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ὁποίαν ὁ ἄ νθρωπος διὰ τῆς σκέψεως αὐτοῦ χειρίζεται καταλλήλως ἢ ἀκαταλλήλως, ἐπὶ καλῷ ἢ ἐπὶ κακῷ, ἀναλόγως τῆς φωτεινότητος τῆς ψυχῆς του. Καὶ δύναται ὁ ἄνθρωπος εἰς οἱονδήποτε χρόνον νά συλλάβῃ τὸ ἄκρον τοῦ μίτου αὐτῆς καὶ νὰ κατορθώσῃ καὶ τὰ πλέον φαινομενικῶς δι’

αὐτὸν ἀκατόρθωτα.

Ἡ θέλησις εἶναι ὁ μοχλός, ἡ σκέψις εἶναι ἡ δύναμις τοῦ μοχλοῦ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δυνάμεως τοῦ μοχλοῦ θελήσεως ὁ ἄνθρωπος.

Ζῶμεν εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔχομεν καὶ πρέπει νὰ ἔχωμεν τὴν ἀπαίτησιν, ὅπως μὴ παραδεχώμεθα τίποτε ἀπολύτως. Τὰ ἐκ τῶν πειραμάτων μας φαινόμενα δὲν εἶναι ἀρκετὰ διὰ νὰ μᾶς ἱκανοποιήσουν. Ὀφείλομεν ὅμως πάντοτε, ὅπως πειραματιζώμεθα ἐπὶ πάντων μετ' ἐπιμονῆς καὶ ὑπομονῆς, ἐπανερχόμενοι πολλάκις ἐπὶ τὸ αὐτό.

Ἐνεργοῦντες ὅθεν οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ νόμου τῆς θελήσεως, θέλομεν ἴδει ν' ἀναφαίνωνται τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα, μικρὰ μὲν κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ κάμομεν ταύτην νὰ πάλλῃ τοὺς εὐγενεῖς παλμοὺς τῶν καλῶν καὶ εὐγενῶν πράξεων καὶ νὰ αἰσθάνεται **τὰς δονήσεις τῶν ἰδανικῶν συναισθημάτων.**

Ἡ θέλησις εἰς τὸν ἄνθρωπον εἶναι ἀνεξάντλητος, καθ' ὅσον ἐκ τῆς ψυχῆς, οὔσης Ἀθανάτου, ἀπορρέει. Βλέπομεν ταύτην ἀναφαινομένην εἰς τὰς διαφόρους φυσιογνωμίας τῶν ἀνθρώπων, ἄλλοτε εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, ἄλλοτε εἰς τὴν ἀνδρικὴν καὶ ἄλλοτε εἰς γεροντικήν, ἀναλόγως τῶν προσπαθειῶν, ἃς κατέβαλλον οὗτοι. **Καὶ ἀναλόγως τῆς ἐντάσεως, ἣν κατέβαλον, ἀναφαίνεται καὶ ἡ δύναμις αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἔργων των ἢ τῶν λόγων.**